

Allerede sist onsdag kom general Blumentritt til Montgomerys hovedkvarter og tilbød å forhandle om kapitulasjon og neste dag innfant toradmiral von Friedeburg og 4 andre høytstående tyske offiserer seg hos Montgomery og tilbød overgivelse til de vestallierte av 3. tyske armegruppe som sto overfor russerne i Nord-Tyskland. Montgomery svarte at det kunne han ikke gå med på. Disse styrker måtte overgi seg til russerne. I stedet spurte han om ikke de tyske styrker som sto overfor 2. britiske og 1. kanadiske arme i Vest-Holland, Nordvest-Tyskland, Schleswig-Holstein og Danmark innbefattet også Helgoland og de Frisiske øer, var villig til å kapitulere. Tyskerne svarte forat nei, men da Montgomery på et kort viste dem hvorledes den militære situasjon hadde utviklet seg i løpet av det siste døgn, endret de plutselig mening. Det var tydelig at de ikke visste hvor ille situasjonen var. Admiral von Friedeburg ordt endog sammen i voldsom gråt. Delegasjonen reiste da tilbake for å få fullmakt av feldmarsjall von Busch til å undertegne en betingelsesløs kapitulasjon. Dagen etter - fredag kl. 18,25 - var delegasjonen kommet tilbake til Montgomerys hovedkvarter på Lüneburgerhøden og kapitulasjonsceremonien var utsatt i løpet av 5 minutter. Først undertegnet de tyske representanter, bleke og sterkt beveget. Montgomery skrev deretter under på kapitulasjonsdokumentet, idet han gjorde merksom på at han handlet på vegne av general Eisenhower. Kapitulasjonen ble utført på engelsk og tysk, den engelske tekst skulle være rettsgyldig ved eventuell tvist. Våpenhvilen skulle inntre kl. 8 lørdag morgen. Den siste kamphandling foretok kl. 7,10 da et Focke-Wulf-maskin ble skutt ned av engelske piloter.

De praktiske detaljer ved overgivelsen ble bestemt i et møte kort etter at kapitulasjonen var undertegnet. Montgomery uttalte på en pressekonferanse at han ikke hadde hatt anledning til å drøfte spørsmålet om Norges, dels fordi ingen representanter for den tyske forsvarsmakt i Norge var til stede og dessuten fordi dette spørsmålet også angikk russerne som sto i Nord-Norge. I en av paragrafene i overgivelsesdokumentene understrekes for øvrig at kapitulasjonen ikke har noe å gjøre med de forhandlinger som pågår om total tysk kapitulasjon på alle frontavsnitt. Søndag ble det i Hilversum undertegnet et supplerende kapitulasjonsdokument av general Blaskowitz på vegne av de tyske styrkene i Vest-Holland, som bekreftet det dokument som var undertegnet i Montgomerys hovedkvarter.

I Danmark er det etter befrielsen kommet til sammenstøt mange steder i landet mellom fanatiske tyske og danske nazister og danske hjemmestykker, til dels støttet av allierte styrker. De sistnevnte er imidlertid herre over situasjonen. Hjemmestykkene og politistyrker som kom fra Sverige i samme øyeblikk som kapitulasjonen var et faktum, har arrestert tusener av quislinger. Dr. Best og Fritz Claussen er blant dem som er tatt i forvaring. I Holland har det også vært uroligheter, flere hollendere som feiret befrielsen er drept av S.S.soldater bl.a. i Rotterdam og Dordrecht.

Våre landsmenn som gjennom lange måneder og år har utholdt fangenskap i tyske konsentrasjonsleire er kommet til Sverige. De er igjen frie mennesker i et fritt land. Hele nasjonen har med spenning og engstelse hatt disse landsmenn i tankene helt fra den dag de første ofrene ble sendt sørover. Etter hvert ble det flere og flere av dem. Vi som levet på "frifot" i "konsentrasjonsleiren Norge" hadde til slutt alle en eller flere slektninger og venner i Gestapos fangeshull. Mange av dem har dukket under i fangenskapet og ennå flere er blitt siddet, slitt og underernært. For oss her hjemme har de alle vært et lovende stykke Norge og et symbol på motstandsviljen og standhaftigheten i folket vårt.

Det har vært vårt brennende ønske og et mål for/kamp at også de skulle bli befridd sammen med landet. Nå er det merkelige hendt at de gjenvant friheten før oss. Vi vet at deres tanker er hos oss i disse avgjørende timene. Vi sender dem vår hjerteligste hilsen og teller utålmodig timene til vi kan røkke dem hendene til velkommen i et fritt og seirende Norge med en

FRI FAGBEVEGELSE!

Kamerat!

For et folk i krig er samhold, enhet og disiplin et spørsmål om liv eller død. Dette kom som en selvfølge for det store flertall av nordmenn etter at Hitlers horder brøt inn over landet vårt. Der fantes noen landsforredere som stilte seg til fiendens disposisjon, og noen andre som prøvde å fiske i rørt vann ved å opptre med egne paroller og opposisjonsorganer. Folkets store masse sluttet imidlertid opp mot undertrykkerne og skapte den enhetlige motstandsfront som i dag står sterkere enn noen gang før.

Denne nasjonale enhet er ikke bare nødvendig for å vinne krigen, den er like viktig for å vinne freden. Polen og Hellas er avgjørende beviser for det. Begge disse land hadde et halvfasistisk diktaturstyre før krigen — en må ikke glemme betydningen av det som bakgrunn for det som er skjedd senere. Og under slike forhold er det selvsagt uhyre vanskelig å skape nasjonal enhet. Gamle motsetninger fortøner seg uovervinnelige. De mest ytterliggende — til alle kanter — har så lett for å bli dominerende. Resultatet ble for Hellas vedkommende borgerkrig og faktisk engelsk besettelse etter at tyskerne var kastet ut. For Polens vedkommende to regjeringer: En i Lublin/Warszawa, anerkjent av Sovjetsamveldet og en i London, inntil videre anerkjent av de øvrige allierte.

En slik tilstand, på toppen av de tyske ødeleggelser, er noe av det verste som kan hende et folk. Og det maner til varsomhet og vaksomhet mot ethvert tilløp til splittelse og brudd på den nasjonale enhet i frihetskampen. Det gjelder alle, men for et litet land som vårt, kan det bli av avgjørende betydning.

Den nasjonale motstandsfront står åpen for alle lojale nordmenn som vil være med i kampen for Norges frigjøring, uansett livssyn, klasse eller politiske interesser. Ingen forlanger at noen skal gi opp sine særmeneringer, men et folk i krig må kreve ubrytelig disiplin i rekkene og at ingen, ved forsøk på å fremme særinteresser, setter enheten i fare. Det gjelder i dag å vinne krigen og dermed friheten for vårt land og folk. Deretter skal vi ta fatt på gjenoppbygningen, på det grunnlag som et fritt folk bestemmer.

KAMRAT.

Mordene på 34 gode nordmenn som hevn for gestapo-bødlen Marthinsens usle liv har vakt sorg og harme innen hele vårt folk. Det som er hendt viser pånytt at en må slutte med å betrakte disse vesener som mennesker i vanlig forstand. Etter det må vi innrette oss. Og la det være et hellig løfte ved våre fallne landsmenn og kameraters graver at vi aldri skal hvile før deres kamp for Norges frihet er fullført og deres bøddler har fått sin fortjente straff.

Som et lysglimt i sorgen og som en forgjettelse om at rettferdigheten skal skje fyldest — og det meget snart — kom meldingen om vedtakene under konferansen mellom „de tre store" på Krim. Lederne av den mektigste koalisjon som verden noen gang har sett, erklærer at nazismen skal knuses og den tyske militarisme utryddes en gang for alle. Tyskland skal aldri mer få høve til å forstyrre verdensfreden, krigsforbrvterne skal stilles for retten og straffes og tyskerne skal få erstatte sine plynderinger og ødeleggelser.

Hører de klokkene ringe, d'herrer Terboven, Quisling, Fehlis og Judas Lie og alle de andre små-bødlene og medløperne? Begriper de at det øyeblikkelig er slut på deres herrefolk-tilværelse? Det framheves med rette at først når nazismen og militarismen er utryddet, vil det finnes håp om et anstendig liv og en plass for tyskerne i nasjonenes familie.

De russiske panserkolonners utanselige marsj mot Tysklands hjerte og de vest-allierte flyarmadaers bombeorkan over Tysklands storbyer, kommunikasjons- og industrisentrer og gjennombrudd av Vestvolden understreker alvoret i proklamasjonen fra Krim. De sidste drepende slag mot Tysklands krigsmakt er forestående.

Kampen mot det nazistiske uthyre er overalt den samme, og den krever blodige ofre, enten den utkjemper på Brandenburgs og Rhinlandets sletter eller i Norges mørklagte byer og bygder. Krigen er total. Alle er med. Gjennom sorgen over de fallne lyser i dag vissheten om at deres offer ikke var forgjeves. Seiren er nær.

Allerede sist onsdag kom generaler og tilbed å forhandle om kapitulasjon og 4 andre høytstående tilbed overgivelse til de vestallierte russerne i Nord-Tyskland. Montgomery disse styrker måtte overgi seg til tyske styrker som sto overfor 2. og Nordvest-Tyskland, Schlesvig-Holsten og de Frisiske øer, var villig til å men å Montgomery på et kort vistede utviklet seg i løpet av det siste var tydelig at de ikke visste hvor urg orøt endog sammen i voldsom få fullmakt av feldmarsjall von Bülowitz. Dagen etter - fredag - til Montgomerys hovedkvarter på Lübeck i løpet av 5 minutter. Følelse og sterkt beveget. Montgomery kumentet, idet han gjorde bemerkninger. Kapitulasjonen ble utført og skulle være rettsgyldig ved eventuelt 8 lørdag morgen. Den siste kampanjen maskin ble skutt ned av engelske styrker.

De praktiske detaljer ved overgivelsen at kapitulasjonen var undertegnet. at han ikke hadde hatt anledning til å di ingen representanter for den tyske desuten fordi dette spørsmålet og i en av paragrafene i overgivelsesdokumentet. Kapitulasjonen ikke har noe å gjøre med kapitulasjonen på alle frontavsnitt. supplementære kapitulasjonsdokumenter styrkene i Vest-Holland, som bekræfter Montgomerys hovedkvarter.

I Danmark er det etter befrielsen kommet mellom fanatiske tyske og danske nasjonalist støttet av allierte styrker. Den tyske kapitulasjonen og politiske slikt som kapitulasjonen var et faktum. Dr. Best og Fritz Claussen er blant de som i Holland har det også vært urolig. som er drept av S.S.soldater bl.a. i Rotterdam.

Våre landsmenn som gjennom lang tid tyske konsentrasjonsleire er kommet til et fritt land. Hele nasjonen har med menn i tankene helt fra den dag da de avvertet det flere og flere av dem. sjonsløst Norge" hadde til slutt i Gestapos fangehull. Mange av dem flere er blitt drept, slitt og underkørt vært et levende stykke Norge og at heten i folket vårt.

Det har vært vårt brennende ønske bli befridd sammen med landet. Nå er heten får oss. Vi vet at deres tanker Vi sender dem vår hjerteligste hilsen. røkke dem hendene til velkommen i et

Lønns- og arbeidsforholdene etter frigjøringen.

Ved kongelig resolusjon av 15. september 1944 er det gitt en provisorisk anordning om ordningen av lønns- og arbeidsforholdene i det befridde Norge. Denne anordning er satt i kraft ved kgl. resolusjon den 10. november 1944 for de deler av Finnmark som er under norsk styre og blir automatisk gjeldende etter hvert som de øvrige deler av landet blir fritt.

Den provisoriske anordning bestemmer bl. a. at alle tariffavtaler som var i kraft 9. april 1940 framleis skal gjelde. Der hvor tyskerne eller quislingene helt eller delvis har satt tariffen ut av kraft skal den straks gjennomføres på nytt, med de indekstillegg som ble gitt i desember 1939 og i januar 1940, men som ble sløyfet fra 1. juni 1940. Desuten gjennomføres den indeksregulering som skulde ha funnet sted pr. 15. juni 1940.

I henhold til denne anordning er det i Stockholm og London ført forhandling mellom representanter for Norsk Arbeidsgiverforening og Arbeidernes faglige Landsorganisasjon, og de er blitt enige om et dyrtidstillegg som skal gjelde alle arbeidere og bedrifter som har lovlig tariffavtale i befridde områder. Sammen med indekstilleggene utgjør dyrtidstillegget: a) voksne arbeidere

30 øre pr. time, b) voksne kvinner 20 øre pr. time. c) Prosenttilleggene 17,5 %. d) Månedslønnede funksjonærer som lønnes etter overenskomstens 6-års satser eller derover: Menn kr. 63,28 pr. måned, kvinner kr. 49,84 pr. måned.

Personlige tillegg i minstelønnstabelle bibeholdes. Bestemmelsene om indekstilleggene og utbetalingen følger reglene i Riksmeglingsmannens forslag av 4 januar 1940.

Forøvrig inneholder den provisoriske anordning en rekke viktige og interessante bestemmelser om løsnings av tvistespørsmål, gjeninntakelse av arbeidere, megling o. s. v. Streik og lockout kan bare iverksettes hvis Sosialdepartementet ikke bringer en lønns tvist inn for Lønnsnemnden (en ny institusjon som skal opprettes) etter at megling har vært forsøkt. I offentlige bedrifter går fram på samme måte som i det private driftsliv, men Norsk Arbeidsgiverforenings funksjoner overtas der av vedkommende offentlige myndighet.

Anordningen omfatter alle bedrifter og arbeidere som har lovlig tariffavtale, enten de står tilsluttet noen av de to hovedorganisasjonene eller ikke.

Det er truffet avtale om statens tjenestemenn og arbeidere

Som en varm kniv i smør.

Tyskernes vestfrontsoffensiv i mitten av desember var et fortvilet forsøk på å stive opp det tyske folk og lamme de alliertes slagkraft i vest, før uværet for alvor brøt løs i øst. Resultatet ble noen framgang til å begynne med, men så kom bakslaget med tap av praktisk tatt hele det erobrede område pluss 120 tusen mann og en mengde verdifullt materiell.

Øst i mitten av denne måned. Maken til militær kraftutfoldelse har verden aldri sett. Konjeks og Sjukovs panserdivisjoner skjærer gjennom de tyske linjene som en varm kniv i smør, sier tyskerne selv. Mellom Karpaterne i sør og Østersjøen i nord eksisterer ikke i øyeblikket noen sammenhengende tysk front. Når dette skrives melder russerne om erobring av 4 tyske byer i Schlesien, og ca. 40 km., eller en dagsmarsj til Oberschlesiens viktigste industrisentrum Breslau. På marskalk Sjukovs front, som peker rett mot Berlin, er det når dette

er samsvar med foranstående bestemmelser.

Anordningen gjelder 1 år og lønnsavtalen i 3 måneder etter befrielsen. Forhandlinger om lønsspørsmål kan opptas så snart organisasjonene er kommet i orden.

skrives 30 mil igjen til Hitlers hovedstad. I sør blir tyskerne kastet ut av Tsjekkoslovakia, i nord har Tjernjakovski kurs mot Königsberg, mens Rokossovski har erobret Tannenberg og nærmer seg Danzig fra sør-øst. Hele den russiske 5-millioner arme stormer vestover i et tempo som hittil ikke har gitt tyskerne en sjangse til å skape en ny front.

Hvor langt russernes kjempeoffensiv kan fortsette før de er nødt til å ta en forsyningspause, er umulig å si. Det viktigste er at de kan ta Tysklands hittil eneste urørte og viktigste våpensmie, Oberschlesien. Det er de på god veg til nå. Churchill sa i underhuset 18. januar at det vil sikkert vise seg at v. Rundstedts jule-offensiv heller vil forkorte enn forlenge krigen. En kan forhåpentlig gå ut fra at det nå ikke vil ta svært lang tid før de allierte påny kan slå til for alvor fra vest. Selv om en bør regne med at krigen ikke er slut hverken i morgen eller i neste uke, må en ha grunn til å se mer optimistisk på stillingen i dag enn noen gang før.

Les F. F. og send den videre!

Ungdommen krever å ha et ord med i laget.

I sitt foredrag i London 2. februar sa statsminister Nygårdsvold bl. a.: „Det som nå kan sies om tiden etter de alliertes seire vil farges mer eller mindre av personlige ønsker og individuelle teorier. Statsministeren pekte på at det under krigen er vokset opp en generasjon i trengsel og nød. Ungdommen er blitt klarøgd, men hard. Denne generasjon vil forlange å ha et ord med i laget når det nye demokratiske Europa skall bygges opp.“

Utviklingen i Polen.

Om forholdene i Polen under Lublin-regjeringens styre, skriver en korrespondent til høyreavisen „Svenska Dagbladet“ bl. a.:

„Utdelingen av jord til bondene har redusert den frykt for kollektivisering som tyskerne prøvde å vekke. Den måtte hvorpå myndighetene har unngått alle utopiske planer og fastholdt ved at politiske doktriner skal svare til de behov som er tilstede, har i stor utstrekning beroliget den eienomsbesittende klasse. Bedriftslederne er vunnet gjennom å begrense arbeidernes rettigheter til retten å danne fagforeninger og i visse tilfeller bare retten til å danne blandede produktionsråd etter britisk modell. Men hovedfaktoren

Det har derfor ikke så mye å si hva de eldre, som mener de har all mulig politisk og økonomisk visdom fra forkrigstia spekulerer ut. I høyden kan dette betraktes som diskusjonsgrunnlag. I Norge har vi nå 9 årsklasser som aldri har hatt høve til å nytte stemmesedlen som uttrykk for sin mening om samfundsspørsmålene. Av dette forhold går det fram hvor påkrevd det er å få holdt valg så snart det er teknisk mulig etter frigjøringen.“

i Lubling-regjeringens stigende prestisje er den takt og tilbakeholdenhet som russerne viser. Så langt jeg har kunnet konstatere oppfører de seg med eksemplarisk korrekthet. Det er mulig de føler det slik at her er hver russer så å si et sendebud for sitt land.“

I fangeleiren ved Tromsø sitter f. t. en rekke personer fra Finnmark og Nord-Troms. Det er folk som ikke fulgte ordren om tvangsevakuering og som tyskerne senere har plukket opp rundt i distriktene.

I Rana-distriktet i Nordland er i det siste 10 mann arrestert, vistnok tatt som gisler. — For kort tid siden ble en av brukene på riksveien i Sør-Rana sprengt.

Det går en Nemesis - - -

Da tyskerne måtte rømme Finnmark ble mer enn 40 tusen norske kvinner og menn, barn og oldinger drevet vekk fra sine heimer under de mest umenneskelige forhold. Hele landsdelen ble brendt så de som ble tilbake skulle være dømt til å omkomme i polarvinterens mørke og kulde.

Men det går en Nemesis gjennom livet. Nå er tyskerne selv på flukt. En danske som i vinter har reist gjennom Tyskland forteller til en fri dansk avis: „I 20 graders kulde var toget overlastet med

mennesker. De lå på vogntaket, på tenderen og hengte på fotbrettene. Inne i vognene var det så fullstuet at det var umulig å komme hverken fram eller tilbake. Toalettene var fylt med mennesker. På en stasjon lå et titall barn frosset ihjel. En annen reisende hadde på en stasjon sett hvordan man åpnet en godsvogn fylt med flyktninger. Da døren gikk opp falt de ut — alle sammen frosset ihjel.“

Rettferdighetens kvern maller langsomt — men sikkert.

Når regnskapets dag kommer!

Ved Den røde armers erobring av baron von Reivitz gods i Schlesien ble et stort antall russiske kvinner befridd. Baronen hadde drevet regulær slavehandel med de russiske kvinnene. Distriktets godsieiere, fabriekiere og rike fruer pleiet å komme dit for å velge ut og kjøpe arbeidere. De kjendte på kvinnes muskler, armer og ben for å få fatt på de sterkeste, undersøkte tennene som på hester. — På godset Sophienburg ble de russiske kvinnene stengt inne i kjellerne da Den røde arme nærmet seg. Kvinnene brøt seg ut, drepte to vaktmenn med høygafler og ljåer og tok deretter livet av

sin plageånd, godsieierfruen. Med „tysk grundighet“ hadde denne fruen bokført tallet på slag som hver pike hadde fått.

Offisiell takk til Norgehjelpen.

Etter avslutningen av fagkongressen i London, ble formannen og viseformannen i den svenske Landsorganisasjon, August Lindberg og Gunnar Andersson, mottatt i audiens hos kong Håkon. Senere ga socialdepartementets sjef, statsråd Støstad, en mottagelse for hele den svenske fagforeningsdelegasjon og rettet en offisiell takk for svenske Norgehjelpens virksomhet i Norge. August Lindberg er formann i Norgehjelpen.

HISTORI

Allerede sist onsdag kom generaler og tilfødd å forhandle om kapitulasjon og 4 andre høytstående tilfødd overgivelse til de vestallierte russerne i Nord-Tyskland. Montgomery disse styrker måtte overgi seg til tyske styrker som sto overfor 2. og Nordvest-Tyskland, Schlesvig-Holstein og de Frisiske øer, var villig til å men å Montgomery på et kart viste de utviklet seg i løpet av det siste var tydelig at de ikke visste hvor de urg orøt endog sammen i voldsom få fullmakt av feldmarsjall von Bülow til kapitulasjon. Dagen etter - fredag - til Montgomerys hovedkvarter på Lübeck og sterkt beveget. Montgomery kumentet, idet han gjorde merksom hower. Kapitulasjonen ble utført skulle være rettsgyldig ved eventuelt 8 lørdag morgen. Den siste kampan maskin ble skutt ned av engelske

De praktiske detaljer ved over at kapitulasjonen var undertegnet. at han ikke hadde hatt anledning til å ingen representanter for den tyske desuten fordi dette spørsmålet og i en av paragrafene i overgivelses talasjonen ikke har noe å gjøre med kapitulasjon på alle frontavsnitt. supplerende kapitulasjonsdokument styrkene i Vest-Holland, som bekrefter Montgomerys hovedkvarter.

I Danmark er det etter befrielsen det mellom fanatiske tyske og danske støttet av allierte styrker. tuasjonen. Hjemmestyrkene og politikk som kapitulasjonen var et fall Dr. Best og Fritz Claussen er blant i Holland har det også vært urolig som er drept av S.S.soldater bl.a.

Våre landsmenn som gjennom la tyske konsentrasjonsleire er kommet et fritt land. Hele nasjonen har menn i tankene helt fra den dag de avvertt det flere og flere av de sjonsleiren Norge" hadde til slutt i Gestapos fangeshull. Mange av dem flere er blitt drept, slitt og undervært et levende stykke Norge og haten i folket vårt.

Det har vært vårt ørennende og bli befrielse sammen med landet. Nå haten får oss. Vi vet at deres tan Vi sender dem vår hjerteligste hilsen rekke dem hendene til velkommen i

Advarsel mot spaltning av kampfronten.

Et par norske flyktninger i Sverige kunnngjør at de der har stiftet et „Patriotisk Forbund", med et program som er en blanding av banale selvfølgeligheter som ingen hederlige nordmenn er uenig i, og insulasjoner mot Hjemmefrontens ledelse og regjeringen i London. Landsorganisasjonens sekretariat i Stockholm har i den anledning sendt ut denne erklæring:

Landsorganisasjonen har ikke i noen som helst form medvirket til dette „forbunds" stiftelse, og ønsker ikke å ha noen forbindelse med denne „organisasjon".

Landsorganisasjonen har tidligere overfor Regjeringen og norske myndigheter i Sverige tatt opp til behandling flere av de spørsmål som nå er nevnt i „forbundets program", bl. a. om en Regjerings-representasjon i Stockholm, sosialkuratorer i P.-forlegningene og om politirådets sammensetning.

„Forbundet"s formann har som medlem av landsorganisasjonen deltatt i de faglige orienteringsmøter som har vært holdt. Han har stemt for de forslag som har vært lagt fram om forannevnte spørsmål, og noe avvikende eller nye forslag har ikke framkommet til landsorganisasjonen fra ham. Det er vanlig praksis i fagorganisa-

sjonen at medlemmene reiser sakene i den organisasjon de er medlem av.

Landsorganisasjonen vil nå som alltid før under krigen og okkupasjonen alvorlig advare mot enhver virksomhet som kan spalte det norske samholdet hjemme som ute. Bare ved ubrytelig samhold og aktiv opplutning om de paroler som er gitt og de retningslinjer som er trukket opp av vår regjering, hjemmefrontens og den militære ledelse kan vi vinne og trygge Norges frihet.

Medlemmer av Det norske Arbeiderpartis sentralstyre som oppholder seg i Sverige har offentliggjort følgende:

Etter det vesen enkelte svenske aviser har gjort av det såkalte Patriotiske Forbund, vil de herværende medlemmer av det tidligere sentralstyre i Det Norske Arbeiderparti gjøre oppmerksom på at hverken de eller andre partitillitsmenn som oppholder seg i Sverige har hatt eller akter å ha noe som helst å gjøre med dette forbund. Vårt løsen som flyktninger må være det samme som på hjemmefronten: ubrytelig samhold til seiren er vunnet og friheten er trygget.

Var forsiktig, men ikke redd!
Se opp for angivere!

Svensk norgeshjelp med kuler og krutt?

Det svensk-norske „Frivillig-forbundet" holdt forleden et masse møte i Stockholm, besøkt av 3.000 mennesker. En av talerne, advokat Georg Branting sa iflg. Dagens Nyheters referat bl.a.:

Takket være de alliertes seire har Sverige stort sett fått tilbake sin handlefrihet. Svenskene må nå ta stannpunkt til om de skal gjøre noe mer enn å utøve nøytralitetsvakt. De har nå høve til å vise hvor sterkt, hvor vidtomfattende begrepet „Norges sak er vår" egentlig er. Den nåværende Norgeshjelpen åpner ingen fengsler, hindrer ingen henrettelser, sløkker ingen terrorbrander. Svaret på spørsmålet om hjelp i mer effektiv form er avhengig av vårt folks forståelse for og innsikt om sin plikt og sin historiske

Krigsgevinstene skal konfiskeres.

Den belgiske regjering har overfor parlamentet satt fram forslag om en vidtgående konfiskering av kapital som er kommet til under okkupasjonen. Kapitalvekst under 150 tusen francs skal være urørt, men deretter skal en inndraging finne sted med fra 25 til 100 %. All kapitalvekst på mer enn 500 tusen francs skal konfiskeres i sin helhet. Trass

oppgave. Vi kan ikke under noen vanvittige måneder la norske verdier sprenge i luften som det tar år og milliarder å erstatte. — Frivilligbevegelsen er et uttrykk for vilje til handlinger som vi antar godkjennes av Norge selv som ledd i en skandinavisk solidaritetspolitikk. Den trenger imidlertid den svenske regjerings hjelp, og regjeringen kan ikke unngå å ta hensyn til tanken som kommer fram om nødvendigheten av en innsats. Stunden kan når som helst være inne til å gjøre slut på de tyske røverhordene i Norge.

Talere på møtet var forøvrig oberst Olaf Helset og borgarråd Yngve Larsson. En resolusjon i tilslutning til de ovenfor gjengitte uttalelser ble vedtatt.

i sterk motstand fra de konservative, ventes forslaget å bli vedtatt, på samme måte som det er skjedd med regjeringens vidtgående plan om sosialtrygd.

Kong Håkon mottok 22. februar i audiens medlemmene av de svenske, finske og islandske delegasjonene ved den nylig avsluttede fagforeningskongressen i London.

Redaksjonen avsluttet 23. februar.

Den norske regjering står sterkt.

Sekretær i Sveriges faglige Landsorganisasjon, Valter Åman, som nylig har besøkt London for tredje gang under krigen, sier i en samtale med Dagens Nyheters Londonkorrespondent:

„Som vanlig har jeg som svensk delegat hatt gode og nesten daglige forbindelser med nordmennene her. En kan ikke oppføre seg med å undre seg over hvilken enestående god kontakt de har med heimlandet og hvor vel underrettet de er om alle ting i Norge, akkurat nå kanskje mest Nord-Norge. Om dette beror på spesielle forhold eller god organisasjon er vanskelig å si, men en ting er sikkert: Den norske regjering i London gir sannelig ikke inntrykk av å være noen regjering i landflyktighet. Inntrykket er at den arbeider effektivt og praktisk og kan sine ting."

Vi skal hente morderne i Berlin.

Den utenlandske presse spør seg hvorhen vi er på veg og hvilke mål vi har for vår offensiv i Polen. Man nevner Krakow og Wien. Dette er feil. Vi skal til Berlin og banker allerede på Berlins porter, skriver Ilja Ehrenburg i Pravda. — Hvem kan være i tvil om at vi kan nå Berlin? Når

vi har nådd fram til Budapest kan vi også derfra nå Berlin. Vi skal komme dit bl. a. derfor at tyskerne har vært ved Leningrad og for at vi skal hente morderne med hvem vi akter å gjøre opp regningen. Vi kan ikke overlate dette oppdrag til noen annen. Vi skal sjøl gå til den tyske hovedstaden. Vi er på veg og vi kommer ikke til å stoppe før vi er i Berlin. Vi skal sørge for at tyskerne, hverken om 20, 30 eller 100 år får noen mulighet til å trenge østover. Vi skal engang for alle gjøre slut på denne trussel.

Den første fagforening i den frigjorte del av Norge er reorganisert og trått i virksomhet. Det er, vi kan trygt si *selvfølgelig*, Nordens Klippe i Kirkenes.

Den politiske stabiliseringsprosess i Belgia fortsetter. Denne utvikling syns fram for alt å styrke Arbeiderpartiet. Den sosialistiske fagorganisasjon vokser hurtig, både i medlems-tall og stabilitet. På informert hold i London blir sagt at en tilbakevenden til det gamle intime forhold mellom arbeiderpartiet og landsorganisasjonen nå bare er spørsmålet om få uker.

— Domprost Arne Fjellbu, Trondheim er utnevnt til biskop i de befrierte områder i Nord-Norge.

Den faglige verdenskongress i London.

Den 6. februar, omtrent samtidig med at Roosevelt, Churchill og Stalin møttes i Livadiaslottet på Krim til sin historiske konferanse om sluttkampen mot Hitler-Tyskland og planleggingen av freden, tråtte den faglige verdenskonferanse sammen i London. Omlag 240 delegater fra 42 land, som representerte mellom 50 og 60 millioner fagorganiserte arbeidere, kom her sammen for å drøfte en rekke spørsmål av livsviktig betydning, ikke bare for arbeiderklassen, men i videste forstand for hele menneskeheten. Konferansen er utvilsomt den mest representative som er holdt i den internasjonale arbeiderbevegelses historie. I 11 dager gikk diskusjonens bølger høyt mellom svarte og hvite, gule og brune representanter for verdens fagorganiserte arbeidere av alle politiske avskyggninger.

Fra den norske Landsorganisasjon møtte Ingvald Haugen, Arthur Ruud og en spesiell utsending fra den frie fagbevegelse i Norge. Konrad Nordahl møtte som representant for I. F. T. U. Desuten deltok Odd Helland som rådgiver.

En ny faglig Internasjonale.

Den opprinnelige hensikt med kongressen var at den skulle være av informativ art og at det således ikke vilde være be-

hov for avstemninger. Men allerede før møtet tråtte sammen var det på det rene at russerne, franskmennene og amerikanerne (CIO-representantene) vilde søke å framtvinge vedtak om dannelsen av en ny faglig internasjonale.

Den faglige Internasjonales representantskap som holdt møte noen dager før kongressen tråtte sammen hadde for sin påfente kongress i september foreslått visse lovendringer, bl. a. om adgang for mer enn en hovedorganisasjon fra hvert enkelt land til å bli medlem og desuten adgang til opptagelse av Sovjetsamveldets fagorganisasjon. Vedtaket i denne retning, som fagorganisasjonen i Norge har arbeidet for i mange år, er tydelig nok kommet for sent. Amerikaneren Sidney Hillman la fram et forslag om en komite som skulde forberede dannelsen av en ny faglig Internasjonale og snarest mulig innkalle konstituerende kongress. Under inntrykket av den stemning som behersket kongressen i dette spørsmål la den gamle Internasjonales president, sir Walther Citrine, på vegne av den britiske Landsorganisasjon fram et noe mindre vidtgående forslag i samme retning. På vegne av den svenske delegasjon ga August Lindberg sin tilslutning til det engelske for-

Allerede sist onsdag kom generaler og tilfødd å forhandle om kapitulasjon von Friedeburg og 4 andre høytstående tilfødd overgivelse til de vestallierte russerne i Nord-Tyskland. Montgomery Disse styrker måtte overgi seg til tyske styrker som sto overfor 2. og Nordvest-Tyskland, Schleswig-Holstein og de Frisiske øer, var villig til å gi seg men da Montgomery på et kart viste de utviklet seg i løpet av det siste døgnet var tydelig at de ikke visste hvor de var og urg ordt endog sammen i voldsom kamp. Montgomery fikk fullmakt av feldmarsjall von Rundstedt til kapitulasjon. Dagen etter - fredag 12. april - gikk Montgomery til Montgomerys hovedkvarter på Lübeck og uttalte i løpet av 5 minutter. Montgomery ble ikke og sterkt beveget. Montgomery kommenterte, idet han gjorde merksomhet. Kapitulasjonen ble utført og skulle være rettsgyldig ved øvrigt 8 lørdag morgen. Den siste kampan maskin ble skutt ned av engelske bombere.

De praktiske detaljer ved overgivelsen at kapitulasjonen var undertegnet, at man ikke hadde hatt anledning til å diskutere ingen representanter for den tyske satsuten fordi dette spørsmålet og i en av paragrafene i overgivelsesdokumentet. Kapitulasjonen ikke har noe å gjøre med kapitulasjonen på alle frontavsnitt. supplementende kapitulasjonsdokumentet styrkene i Vest-Holland, som bekrefter Montgomerys hovedkvarter.

I Danmark er det etter befrielsen i det mellom fanatiske tyske og danske soldater støttet av allierte styrker. I Danmark er det etter befrielsen i det mellom fanatiske tyske og danske soldater støttet av allierte styrker. I Danmark er det etter befrielsen i det mellom fanatiske tyske og danske soldater støttet av allierte styrker.

Våre landsmenn som gjennom la tyske konsentrasjonsleire er kommet ut av fritt land. Hele nasjonen har med seg i tankene helt fra den dag de avvertte det flere og flere av dem "sjonsleiren Norge" hadde til slutt i Gestapos fangehull. Mange av dem flere er blitt eldet, slitt og underlagt et levende stykke Norge og i det heten i folket vårt.

Det har vært vårt ørennende og bli befrielse sammen med landet. Nå er heten får oss. Vi vet at deres tanker. Vi sender dem vår hjerteligste hilsen og røkke dem hendene til velkommen i et

En handledyktig fagorganisasjon.

Grunnvilkåret for en fri fagbevegelse som kan vareta arbeiderklassens sosiale og økonomiske interesser, er nasjonal uavhengighet og et demokratisk styresett. Fra det øyeblikk Norge ble besatt av de tyske overfallsmenn var fagorganisasjonens slagkraft lammet. De agenter for tyskerne og quislingene som senere ble satt inn som kommissariske ledere i organisasjonen har i enhver henseende latt seg bruke i våre fienders bestrebelse for å senke den norske arbeiderklassens levestandard.

Spørsmålet om lønns- og arbeidsvilkårene etter at Norge er frigjort, er derfor noe som alle arbeidere og funksjonærer er levende interessert i. Denne sak er nå løst ved hjelp av de organer den frie fagorganisasjon har i Norge og de kongress- og landsmøtevalgte tillitsmenn som finnes utenfor landets grenser, og takket være regjeringens lydhørhet og levende interesse for alle spørsmål av betydning vil vi stå overfor etter hvert som landet vårt blir frigjort.

Den aller største betydning av anordningen av 15. september 1944 ligger kanskje deri i at den umiddelbart gjenoppretter det rettsforhold som var skapt mellom arbeiderne og arbeidsgiverne i Norge før 9. april 1940. Det finnes mennesker i Norge, som vil gå for å være gode nordmenn, men som likevel har gått og fablet om at nå skulle en vel endelig bli kvitt "fagforeningstyrranniet", nå skulle enhver arbeidsgiver, enhver bedrift, "få rett og høve til å ordne seg med sine arbeidere uten innblanding fra fagorganisasjonens side." For disse folk betyr anordningen en sunn nesestøver. Det overveldende flertall av arbeidsgiverne vil utvilsomt hilse anordningen med tilfredshet i forståelsen av at opprivende kamper om organisasjonsrett og ordnede tariffavtaler vill være en alvorlig hindring for gjenreisningen av landets arbeidsliv. De representanter for Norsk Arbeidsgiverforening som oppholder seg utenfor landet, har her inntatt en korrekt holdning og har aktivt medvirket til at saken nå er løst.

For fagorganisasjonens hundretusener medlemmer kommer meldingen om anordningen om lønns- og arbeidsvilkårene etter krigen også som en bekreftelse for at deres tillitsmenn som har vært nødt til å forlate landet med Gestapo i helene, under sitt nødtvungne opphold utenfor Norge, ikke bare tar aktivt del i arbeidet for landets frigjøring, men også forbereder og legger tilrette de mange livsviktige spørsmål som vil melde seg når vi igjen kan samles i en

FRI FAGBEVEGELSE.

Krefter som må utløses.

Vi har flere ganger pekt på den rolle fagorganisasjonen har spillet både innen motstandsbevegelsen under okkupasjonen og i den første vanskelige tid etter befrielsen i land som Frankrike og Belgia. Det samme forhold er tilstede i Norge. Den frie Arbeidernes faglige Landsorganisasjon har, som leder for de fagorganiserte arbeidere spillet en avgjørende rolle i Heimefrontens kamp. I frigjøringskampens slut stadium kan det bli nødvendig å stille krav om den ytterste innsats fra de fagorganiserte arbeideres side. — Vi er ikke i tvil om at de nå som før vil ta de offere som kampen krever — sammen med de øvrige lag av vårt folk.

Fra de deler av vårt land som er frigjort, foreligger allerede verdifulle erfaringer om fagorganisasjonens betydning for gjenoprettelsen av ordnede samfunnsforhold og gjenreisningen av arbeidslivet når det quisling-tyske bodelstyre er slått ned. Alle vet hvordan situasjonen var i Finnmark da nordmenn atter kunde ta hand om styret. Hele landsdelen var som en ørken, praktisk talt alt som gjør det mulig for mennesker å leve i disse trakter var ødelagt. Etter de meldinger som foreligger nå, har de norske myndigheter hatt den aller beste støtte og hjelp i sitt vanskelige gjenreisningsarbeide nettop hos de reorganiserte fagforeningene i Kirkenes, Vadsø og Vardø. Under forhold da alt er lagt i grus gjelder det livet at arbeidet kommer igang med å berge det som berges kan og utnytte alle muligheter som er tilstede. Å gå rundt og pirke med spaserstokken borti ruinhaugene skaper ingen levemuligheter.

De samme problemer vil også melde seg overalt ellers, selv om en må håpe at ikke hele landet i den grad vil bli lagt i ruiner. Det vil bli mer enn nokk vansker av enhver art, som bare kan løses gjennom en hundre prosent innsats på alle felter av arbeidslivet. Dette er bare mulig å oppnå under medvirken og ledelse av det arbeidende folks egne faglige organisasjoner. Det sier seg selv at fagorganisasjonens innsats i frihetskampen og gjenoppbygningen er det sterkeste grunnlag for en øket innflytelse på utviklingen i framtidens frie Norge.

I krig som i fred er fagorganisasjonen alle arbeideres og lønntakeres styrkebelte. I fagorganisasjonen konsentreres og utkrystaliseres de krefter hos det arbeidende folk som er grunnlaget for framskritt og velstand for alle. Å løsgjøre og utnytte disse kreftene til full innsats på alle felter er en hovedoppgave når vi igjen kan samles i en

FRI FAGBEVEGELSE.

F.F. FRI FAGBEVEGELSE
SÆRUTGAVE Nr. 3, 1945

KAMRAT.

Etter fem års tysk okkupasjon vet hvert eneste menneske i Norge hva nazistisk herrevelde innebærer. Landet og folket er plyndret til skindet på alt av verdi som "herrefolket" syns de har bruk for. Med alle midler har de søkt å påtvinge oss et livssyn som er oss fullstendig fremmed. Vår tusen år gamle kultur og vårt rettsamfund har de prøvet å bryte ned. Med såkalt tysk grundighet har de søkt å gjøre det norske folk til slaver i sitt eget land.

Gjennom fem lange år har vårt folk kjempet for friheten, for retten til vår jord, våre bedrifter, våre heim, retten til å leve livet på vår egen måte. — Heller dø i kampen for friheten enn å leve som en tysk trel. Under dette motto føres frihetskampen i å leve som en norsk jord mer forbittret enn noen gang før. Unge menn, som var barn da tyskerne overfalt landet vårt, setter hver dag livet inn i en form for krigføring som stiller overmenneskelige krav til personlig mot og offervilje. De vet at tyskernes transportveier og bedrifter må ødelegges. De vet at om det skal skje gjennom flyangrep vil det uvegerlig kreve store offere blant det norske folk. Så foretar de sprengningene selv, i full forståelse av hvilken risiko de utsetter seg for. De vet at friheten må vinnes i kamp.

Fem års tysk bodelvelde har påført det norske folk offere og lidelser som ikke kan uttrykkes med noen kjendt målestokk. Likevel står folket i dag mer fast sammensveiset enn noen gang før i sluttkampen for frihet og fred. Ved siden av dem som tok opp kampen 9. april 1940 er en ny generasjon trått inn i rekkene, en generasjon som er herdet med blod og tårer, og som bare kjennet en lov: viljen til seier.

Gjennom nød, terror og undertrykkelse vokser samholdet og frihetsviljen. Tyskerne har tvunget vårt fredselskende folk til å føre krig. I dag er hele det norske folk i krig mot barbarene. De har lært oss en lekse og vi lærer den om og om igjen hver gang de stiller vår ungdom mot muren og knaller løs. Blodgjelden vokser. De skal få betale den til siste dråpe!

F.F. FRI FAGBEVEGELSE
SÆRUTGAVE Nr. 4, 1945

Kamerat!

Ettersom tyskernes totale, militære sammenbrudd i moderlandet nærmer seg, trer spørsmålet om oppgjøret med deres tropper i Norge stadig mer i forgrunnen. I vide kretser hjemme og ute begynte det å gjøre seg gjeldende en viss nervøsitet for at Norge skulde bli "glenet" og befrielsen utsatt på ubestemt tid. Etter general Eisenhowers siste erklæring og de offisiøse London-meldinger om at der er truffet beslutning om invasjon i Norge så snart Tyskland er slått, er det imidlertid bragt klarhet i saken. Timen for vårt lands befrielse nærmer seg. Det som nå opptar alle er på hvilken måte det vil skje.

Det hersker fortsatt uvisshet om de tyske tropper i Norge vil fortsette kampen etter at Tyskland er brutt sammen. At de nazistiske ledere med Terboven i spissen vil gå inn for den desperate linje å slåss til siste mann, må anses å være på det rene. Men en har i de siste ukene sett så mange tegn på at disiplinen blandt soldatene er i oppløsning, at en vel må kunne regne med stort om ikke almindelig frafall blandt dem. En må derfor kunne håpe at sluttkampen i Norge vesentlig blir en kamp mot SS, Gestapo og quislingtropper.

Mot denne bakgrunn vil det være av avgjørende betydning at der kan slås til hurtig og effektivt om ikke norske liv og norsk fiendom skal rammes i skjebnesvanger omfatning. I den forbindelse knytter det seg spesiell interesse til hva Sverige kan eller vil gjøre. Fra norsk side er oppsettingen av den svenske "Fri-villigkåren" hilst med tilfredshet, men det kan jo ikke skjules at det vil kreve en ganske annen innsats om hjelpen skal bli effektiv.

Den norske hjemmefronten står forberedt på alle eventualiteter. Selv om det er godt håp om at sluttfasen i den årelange kampen mot okkupasjonsmakten og forræderne skal få et noe gunstigere forløp enn mange har fryktet for, må en ruste for å møte enhver situasjon som kan oppstå. Ett er i hvertfall sikkert — den tunge og vonde ventetiden er snart over.

HISTORIE

Allerede sist onsdag kom generaler og tilsted å forhandle om kapitulasjon av Friedeberg og 4 andre høytstående tilsted overgivelse til de vestallrussene i Nord-Tyskland. Montgomery disse styrker måtte overgi seg til tyske styrker som sto overfor 2. Nordvest-Tyskland, Schleswig-Holstein og de Frisiske øer, var villig til men da Montgomery på et kart viste de utviklet seg i løpet av det siste var tydelig at de ikke visste hvor de var og endog sammen i voldsom kamp å få fullmakt av feldmarsjall von Bredow til kapitulering på 5 minutter. De tyske og sterkt beveget. Montgomery kommenter, idet han gjorde bemerkninger. Kapitulasjonen ble utført på 8 lørdag morgen. Den siste kampan maskin ble skutt ned av engelske

De praktiske detaljer ved overgivelsen at kapituleringen var undertegnet, at man ikke hadde hatt anledning til å ha ingen representanter for den tyske siden fordi dette spørsmålet og i en av paragrafene i overgivelsesdokumentet ikke har noe å gjøre med kapituleringen på alle frontavsnitt. Supplerende kapituleringens dokument styrkene i Vest-Holland, som bekrefter Montgomerys hovedkvarter.

I Danmark er det etter befrielsen det mellom fanatiske tyske og danske støttet av allierte styrker. Hjemmestyrene og politikk som kapituleringen var et faktum. Dr. Best og Fritz Claussen er blant i Holland har det også vært urolig som er drept av S.S.soldater bl.a.

Våre landsmenn som gjennom la tyske konsentrasjonsleire er kommet et fritt land. Hele nasjonen har menn i tankene helt fra den dag de avvertte det flere og flere av de "sjonsleiren Norge" hadde til slutt i Gestapos fangehull. Mange av dem flere er blitt drept, slitt og underlagt et levende stykke Norge og i heten i folket vårt.

Det har vært vårt ørennende mål å befri oss sammen med landet. Nå i heten får oss. Vi vet at deres tanker Vi sender dem vår hjerteligste hilsen og ønske om velkommen i

FRI

Norges ungdom.

Foran oss sitter fire karer av den typen statsminister Nygaardsvold tenkte på når han forleden talte om den ungdom som er vokst opp under krigen. Den ungdom som vil kreve å ha et ord med i laget når fredens og frihetens nye demokrati skal bygges opp. Sammen og hver for seg symboliserer de på en utmerket måte den norske ungdom som tar del i krigen på heimefronten. De er arbeidsgutter, den eldste 25 år, den yngste snart 20. Hver enkelt av dem er verd sine hundre tusen kroner hos Gestapo.

De er nøyaktig slik som gutter i deres alder skal være, de tøyser og har morro av de merkverdige ting. Men i blant kommer det noe stålhardt over dem, en liten bemerkning viser i et lynglimt at dette er en ny ungdom, norsk ungdom av 1945, med brennende frihetstrang, villig til å ofre alt i kampen mot undertrykkerne og forrederne, men en ungdom som ikke vil finne seg i noe tull etterpå. Forholdene har ført med seg at de nå har måttet gi opp å leve en legal tilværelse, de har måttet forlate sine arbeidssteder, bryte av skolegang.

— Vi har aldri fått noen betaling for det vi har utrettet, vil ikke ha det heller, men vi vil ha arbeidet vårt igjen — så framtid ikke blir rasert — vi

vil ikke bli satt tilbake for dem, som kanskje ved å ingenting foreta seg i frihetsskampen, kan være heime hele tia. Og vi vil ha adgang til å fortsette på skoler og kursar.

De er levende interessert i spørsmålet om avstraffelsen av quislingene og sier at alle de som er innrullert i den organiserte motstandsbevegelse sikkert vil respektere forutsetningen om at dette oppgjøret skal skje i rettslige former. Men det gjelder at rettsapparatet virker hurtig og effektivt. Og at de som skal dømmes virkelig forstår nødvendigheten av å rydde opp.

Politiske spørsmål i form av partipolitikk har de ikke hatt tid eller høve til å beskjeftige seg med. Det får utstå til vi er ferdig med den jobben vi nå holder på med, sier de. Men de er lysvake for det en kan kalle samfunnsproblemer. — Vi må jo ha en mening om hva vi slås for. Det er klart at vi ikke dagstøtt setter livet på spill i kampen mot tyskerne og quislingene, for etterpå å overlate til noen som kanskje har holdt seg i bakgrunnen å høste frukten av vår innsats.

Krigsspekulantene og svartehandlerne har de tydeligvis diskutert inngående og deres standpunkt er her helt kategorisk. Hvert eneste øre av blod-

England oppskaket.

Først general Eisenhowers meldinger om de redsler som møtte de allierte tropper da de befri de fangene i Buchenwald og andre konsentrasjonsleirer har for alvor fått den britiske og amerikanske opinionen til å reagere mot de tyske grusomheter. På general Eisenhowers innbydelse har en delegasjon av britiske parlamentsmedlemmer allerede undersøkt forholdene i Buchenwald og en delegasjon av amerikanske kongressmedlemmer er under veis. Det er ingen tvil om at avsløringene fra de tyske fangeleirene vil bli av avgjørende betydning når stormaktene skal avgjøre spørsmålet om behandlingen av Tyskland, fastsettelsen av skadeserstatninger osv. En svensk korrespondent som har tilbrakt 14 år i England sier at det aldri før har hendt at det engelske folk har vært så oppskaket.

Economist skriver: „Det er galt å gjøre hele det tyske folket fullt ut ansvarlig for alle grusomhetene i konsentrasjonsleirene. Men det ville være en nå mer galt å si at det var uten skyld. Det må finnes en dyptgående moralsk sykdom hos et folk, hvor så mange mennesker er villige til å utføre et så grusomt arbeid, et folk som — diktaturstyrt eller ikke — har kunnet tolerere slike ting, hvis sanser er så sløvet

ADVARSEL FRA HJEMMESTYRKENE.

„Våpen, ammunisjon og utstyr som kastes ned fra fly, tilhører de norske hjemmestykker. Det er gode nordmenns plikt å gjøre hva de kan for å hindre at disse våpen kommer fienden til gode. Glem dem bort og si fra til gode nordmenn som kan ta vare på dem. Den som melder til tyskerne eller quislingmyndighetene om nedkastning av våpen, risikerer å bli trukket til ansvar etter militær lov. De som tilfeldigvis måtte komme over hemmelige lagre av våpen, ammunisjon eller utstyr som norske hjemmestykker har skjult, skal holde seg unna og ikke nevne til et menneske hva de har sett.“

Ingen Seiersfest før Norge er fritt.

„Norsk Tidend“ uttaler sin store tilfredshet med at det på offisielt alliert hold forsikres at det ikke vil bli holdt noen seiersfest før den tyske motstanden er knust i Norge, Holland og andre „lommer“ som tyskerne ennå holder.

at de nå påstår at de ikke visste om hva som i de siste 12 år har ropt til himmelen midt i blandt dem. Det tyske folket må tilbringe mange år på sine knær før flekkene etter disse skjendsler er vasket bort.“

pengene må beslaglegges. Svarthandlerne, hva enten det gjelder arbeidsskye individer i byene eller storbønder i bygden, må sendes på tvangsarbeid.

Det står et vær av frisk norsk vær om disse guttene. De vansker og problemer som vil melde seg når gjenopbygningen etter frigjøringen skal ta til kan i blant virke overveldende. Sammen med gutter som disse feies alle slike bekymringer vekk. De er så velsignet ubelastet med førkrigsvisdom. Krigen har påtvunget dem en helt ny målestokk. I kampen for Norges frigjøring løser de hver dag problemer og oppgaver som gir en annen gåsehud bare ved å tenke på det. Det er Norges lykke i ulykken at vi har denne unge slekt. Sammen med de av førkrigs-generasjonen som forstår ungdommens krav og behov vil de bygge framtidens frie Norge.

Provokatørene.

Det er bevislig at Gestapo ved flere leiligheter har gitt ut „illegale aviser“ med en eller annen kjendt fri avis' navn. — Et slikt falskneri foreligger utvilsomt i Aftenpostens leder for 16. mars med „sitat“ fra den frie avis „Fritt Land“. Provokasjonen er så grov, „sitatet“ er til den grad et oppkok av Aftenpostens egne utgydelser, at falskneriet ikke vil forvirre noen. Som en mann sa forle-

den: Hvert eneste ord som står i naziavisene er løgn — ikke engang dødsannonnene kan en alltid stole på.

Den norske fagbevegelse utenfor Norge.

Landsorganisasjonens formann, Konrad Nordahl, er f. t. i Stockholm. I et intervju forteller han til Morgon-Tidningen bl. a.:

Den norske fagbevegelse utenfor Norge representeres, utover Landsorganisasjonens sekretariat i London og dets avdeling i Stockholm av Norsk Sjømannsforbund som allerede før krigen hadde avdelinger i verdens største sjøfartscentrer. Ved siden av de gamle avdelingene har forbundet nå fått nye avdelinger, bl. a. i Sidney, Australien, San Pedro, Californien, i Baltimore, New Orleans og Halifax samt i Liverpool og Glasgow. Til Sjømannsforbundet er nå tilsluttet ikke bare rundt regnet 20.000 sjømenn, men over hodet alle faglig organiserte norske arbeidere utenfor Norge. Dette er en ordning som av praktiske grunner er gjennomført under krigen, da det ikke har vært mulig eller hensiktsmessig å opprette spesielle sekretariater for de enkelte fagforbund utenfor Norge.

Redaksjonen avsluttet 22. mars

Forholdet til Sovjetsamveldet.

Norsk arbeiderbevegelse har alltid inntatt en positiv og forståelsesfull holdning til den store arbeiderrepublikk i øst. Etter oktoberrevolusjonen søkte de reaksjonære i England og Frankrike først å bekjempe Sovjet-Samveldet. Da ikke det lyktes, ble det isolert. Det norske Arbeiderparti var med på å bryte denne meningsløse blokade. Ikke bare i Norge, men også når det gjaldt forbindelserne til England og Amerika. Arbeiderpartiets daværende formann, Kyrrre Grepp, ble av den grunn tiltalt for ulovlig transportvirksomhet. Saken ble ført fram til Høyesterett som imidlertid frifandt partifor- mannen.

Norge var et av de land som først anerkjendte det nye styre i Russland. Og det skyldes i første rekke arbeiderbevegelsens målbevisste arbeid og innflytelse. Det norske folk stilte seg i sin helhet også sympatisk overfor arbeiderstatens kamp for sine oppgaver og idealer.

Etter den imponerende innsats den Røde armé har gjort under krigen og det nye Russlands veldige industrielle kapasitet, vil det i et fritt Norge bli slutt med alle russeskremler. Landsforrederne har for- søkt seg med skremsler, men

de er falt pladask til jorden. Folket vårt forstår at russerne etter at de kom med i krigen, har ytet det største bidrag i kampen mot hitlerismen. Dens nederlag er folkenes seier, også vår seier.

Vår beundring for russernes innsats skal dog ikke føre til servilitet. For da er den verdiløs. Vi skal bevare vår kritiske sans. Vi skal også være klar over at utgangspunktet og grunnlaget for de økonomiske og sosiale kamper i Norge og Russland er så vesentlig forskjellig at det ikke kan bli tale om noen kopiering. Vi må gå vår vei som Russland har gått sin. Det vi må arbeide for er samforståelse og samarbeid på den bredest mulige basis. Men dette samarbeid må hvile på gjensidig tillit og aktelse. Bare på den måten kan det føre til gode og verdifulle resultater.

Norsk arbeiderbevegelse vil framdeles se som en oppgave å gå i brodden for dette samarbeid, men kan sikkert også nå påregne aktiv medvirkning fra de øvrige befolkningslag og deres organisasjoners side. Stillingen skulle således være ytterst gunstig for en positiv samarbeidspolitikk med det store grannefolket i øst.

HISTORIE

Allerede sist onsdag kom generaler og tilfødd å forhandle om kapitulasjon og 4 andre høytstående tilbed overgivelse til de vestallierte russerne i Nord-Tyskland. Montgomery disse styrker måtte overgi seg til tyske styrker som sto overfor 2. Nordvest-Tyskland, Schleswig-Holstein og de Frisiske øer, var villig til å gi seg da Montgomery på et kart viste de utviklet seg i løpet av det siste døgnet tydelig at de ikke visste hvor de var. Montgomery var tydelig at de ikke visste hvor de var. Montgomery var tydelig at de ikke visste hvor de var. Montgomery var tydelig at de ikke visste hvor de var.

De praktiske detaljer ved overgivelsen at kapitulasjonen var undertegnet. at han ikke hadde hatt anledning til å bli ingen representanter for den tyske satsuten fordi dette spørsmålet og i en av paragrafene i overgivelseskapitulasjonen ikke har noe å gjøre med kapitulasjonen på alle frontavsnitt. supplerte kapitulasjonsdokumentet styrkene i Vest-Holland, som økrene Montgomerys hovedkvarter.

I Danmark er det etter befrielsen det mellom fanatiske tyske og danske støttet av allierte styrker. tuasjonen. Hjemmestyrkene og politikk som kapitulasjonen var et faktum. Best og Fritz Clausen er blant i Holland har det også vært urolig som er drept av S.S.soldater bl.a.

Våre landsmenn som gjennom la tyske konsentrasjonsleire er kommet et fritt land. Hele nasjonen har menn i tankene helt fra den dag de avert-ble det flere og flere av de sjonsleiren Norge" hadde til slutt i Gestapo fangehull. Mange av dem flere er blitt drept, slitt og undervært et lovende stykke Norge og et heten i folket vårt.

Det har vært vårt ørennende øali befrielse sammen med landet. Nå heten får oss. Vi vet at deres tank Vi sender dem vår hjerteligste hilsen rekke dem hendene til velkommen i

En internasjonal konferanse av sosialister

ble holdt i London i dagene 3.—5. mars. Norge var representert ved Finn Moe og Aake Ording. Franskmenn, belgiere og italienere holdt på at den gamle Internasjonale, som praktisk talt har vært død under krigen, straks skulde tre i funksjon. Representantene, bl. a. for England, Norge og Holland hevdet at samtlige tysk-okkuperte land først må befri og deres arbeiderpartier noenlunde stabiliseres før et internasjonalt sosialistisk samarbeid kan komme istand. Dette stannpunkt seiret. Det ble nedsatt en komite som skal arbeide videre med saken. Internasjonals president, Camille Huysman, ble formann i komiteen. — Konferansen krevt streng straff over krigsforbrytere og erstatning for krigsskader.

Et gruffull regnskab!

Inntil nå har de tyske politibanditter henrettet 230 nordmenn etter såkaldt dom under sitt 5-årige bøddevelde i Norge. Hvor mange som er skutt „under fluktforsøk" og på annen måte, torturert til døde eller omkommet i tysk fangenskap, foreligger ingen samlet oversikt over. Tallet vil vise seg å være uhyggelig stort. Bare ved slaveskipet „Westfalens" under dergang omkom 45 gode nord-

menn. Noen nøyaktig oversikt over hvor mange som sitter i fengsler og konsentrasjonsleire i dag foreligger heller ikke, tallet er anslått til mellom 20 og 25.000. Derav ca. 8.000 i Tyskland.

En biskop og et menneske.

Biskop Arne Fjellbu er blitt meget populær blant folket i den befrierte del av landet vårt. Det beste bevis er en anekdote som denne:

En skøyte vestfra kom inn til et av fiskeværene i Øst-Finnmark. Om bord var bl. a. en ung, vakker jente som ropte kraftig hurra og vinket hjertelig da hun opdaget norske soldater på kaia. Biskopen, som var tilstede sa:

— De liker de norske guttene, forstår jeg.

— Ja nå har jeg holdt meg unna de tyske svina i fem år, men nå er det min tur!

— Jeg er enig med Dem, svarte biskopen.

Om kvelden holdt biskopen foredrag for gutta og de voksne og sa bl. a.: — Dere hørte gutter, hva den unge jente sa nede på kaia i dag. Tag vare på de jentene, som har holdt sin stil ren.

Så mye menneske er biskopen vår, sier finnmarkingene.

Olav Hindahl, som i noen tid har fungert som handelsminister, har igjen overtatt bestyrelsen av arbeidsdepartementet. Dette har skjedd av omsyn til de mange store oppgaver som foreligger i samband med landets frigjøring. — Sven Nielsen, som hittil har vært statsråd uten portefølje, har overtatt handelsdepartementet.

Polsk-russisk vennskapspakt.

En vennskapspakt mellom Sovjetsamveldet og Polen ble undertegnet i Moskva 21. april. Pakten er nærmest identisk med de vennskapspakter som er avsluttet mellom Sovjetsamveldet og Tsjekkoslovakia og Sovjetsamveldet og Jugoslavia. Den inneholder bestemmelser om at krigen mot Tyskland og nazismen skal føres til ende i fellesskap. Etter krigen skal det være nært samarbeid mellom de to statene. Begge parter forplikter seg til å delta i alle aksjoner mot eventuelt nye angrep. De erklærer videre at de helt ut respekterer hverandres uavhengighet og suverenitet, og forplikter seg til ikke å gripe inn i hverandres indre anliggender. Pakten skal foreløpig gjelde i 20 år.

Stalin sa i en tale etter at avtalen var undertegnet at den var av stor historisk betydning. Han pekte på at forholdet mellom de to land gjennom århundrer hadde vært formørket av misforståelser og konflikter, noe den tyske imperialismen hadde visst å dra fordel av. Den nye avtalen gjør slutt på disse gamle stridigheter og legger grunnen til et nytt vennskapelig forhold mellom de to landene.

Stalin hevdet at avtalen også hadde stor internasjonal be-

tydning. Det tyske angrepet har møtt sin skjebne i øst. Det hersker ingen tvil om at den tyske angrepslysten vil være rykket opp med røttene og ha mistet enhver mulighet for å utfolde seg igjen dersom den barrierer som nå er skapt i øst, blir komplett med en lignende barriere i vest. De frihetelskende folk og i første rekke de slaviske landene venter derfor utålmodig på at det skal bli sluttet liknende avtaler i vest. De vet at denne avtalen betyr en konsolidering av De forente nasjonenes front mot fienden i Europa. Stalin tvilte derfor ikke på at de allierte i vest ville hilse avtalen med glede.

Sunday Time's oppfatter avtalen som et russisk mottrekk mot det amerikanske og britiske avslaget på å godta en representant for den polske Warszawa-regjeringen på konferansen i San Francisco, og den tror ikke at avtalen vil minske vanskene når det gjelder spørsmålet om Polens representasjon. Det ser ut til at russerne setter større lit til regionale overenskomster enn til det innviklede maskineri i en verdensomfattende sikkerhetsorganisasjon.

Redaksjonen avslutet 25. april.

Fagorganisasjonen gjenreist i den befrierte landsdelen

Livet i den befrierte delen av Norge begynner etter hvert å finne tilbake til normale former — i den utstrekning det er mulig i den så sterkt herjede landsdelen. Det offentlige administrasjonsapparatet er rekonstruert. Kommuniskasjonene begynner å virke, selv om vanskene er spesielt store på dette felt. Fisket er tatt opp med de båter og redskaper en får over. Og arbeidslivet ellers kommer så smått i gang. Mangel på materialer, redskaper og verktoy legger store hindringer i veien. Men etter de siste meldingene ser det ut til at det i løpet av nær framtid skal lykkes å få fram det aller nødvendigste på dette område også.

Som ennå et tegn på normalisering av forholdene kan nevnes, at fagorganisasjonen har tatt opp virksomheten i praktisk tatt full utstrekning. Det gjelder både Kirkenes, Vadsø og Vardø. Fagforeningene i Kirkenes har også satt ned et fellesutvalg, som skal forestå det faglige arbeidet på stedet. Spørsmålet om gjenreisning av Finnmarks faglige samorganisasjon er tatt opp.

Organisasjonsforholdene i Sørvaranger var, som kjent, temmelig rotnete før krigen. Et par lokale arbeiderforeninger opererte ved siden av de regu-

lære fagforeningene. Etter det som foreligger, ser det ut til at dette beklagelige forholdet nå vil bli bragt til opphør. Flere av medlemmene i den lokale fagforeningen på Kirkenes har allerede ordnet sitt medlemskap i de ordinære fagforeningene, og de øvrige vil nok følge etter. Det viser seg også at medlemmene i de lokale arbeiderforeningene har inntatt en klar holdning under krigen i likhet med Kirkenesarbeiderne ellers.

Fiskerorganisasjonen har også tatt opp virksomheten under de nye frie forhold, og Finnmark fylkes fiskarlag ble gjenreist på møte den 17. og 18. mars.

Et stykke fritt Norge reiser seg etter hvert der oppe, med alle de organene som hører et folkestyrt land til, uttalte forsyningsministeren, statsråd Frimhagen, da han nylig vendte tilbake fra et opphold i Østfinnmark. Og blandt disse organene inntar fagorganisasjonen en selvskreven plass.

Norges Bank har hos New York-banker opptatt et lån på 16 mll. dollar for å kunne finansiere igangsettelsen av livsviktige industrier og handelen etter frigjøringen av landet.

Motstandsbevegelsen og de politiske partiene i Frankrike.

Skal motstandsbevegelsen fortsatt gjøre seg gjeldende som en organisert makt i fransk politisk liv, eller vil dens medlemmer søke tilbake til de gamle politiske partiene, det er et av de sentrale problemene i Frankrike i dag. Motstandsbevegelsen står midt oppe i en krise. Det store samledet målet, frigjøringen, er nådd, og de mange ulike elementer som hadde sluttet seg sammen i kampen mot den ytre fienden for å nå dette målet, søker nå i stor utstrekning tilbake til de politiske partiene og miljøene de kom fra.

Men motstandsbevegelsen hadde også et program for Frankrikes gjenreisning, og mange av dens medlemmer mener at det gjelder å holde sammen til programmet er gjennomført. Fram for alt mener de at motstandsbevegelsen samlet bør gjøre sin innflytelse gjeldende ved utformningen av den nye franske grunnloven.

Det er imidlertid vanskelig å holde sammen en bevegelse som har en så vag og uklar politisk oppfatning, og som mangler ledere med politisk erfaring. Møget tyder på at motstandsbevegelsen som politisk maktfaktor er i sterk tilbakegang, og at de gamle partiene går av med seiren.

Et forhold som også spiller inn, er at de store kretser av bønder og småborgere som forholdt seg mer eller mindre passive under okkupasjonen, alltid har sett med en viss engstelse på motstandsbevegelsen samtidig som de har hatt dårlig samvittighet, fordi de ikke har gjort noen innsats i frigjøringskampen, men kanskje tvert om i det små nyttet høve til å tjene penger på situasjonen. Disse menneskene er redde for motstandsbevegelsens sterke krav om oppreksning. Dens politiske retningslinjer er også i all sin alminnelig-

het og uklarhet preget av en sterkere venstreorientering enn den som er naturlig for store deler av borger- og bondeklassen. Det er en naturlig følge av at den franske motstandsbevegelsen først og fremst var rekruttert fra arbeiderhold og fra intellektuelle kretser.

Også fra regjeringshold blir bevegelsen mer og mer oversett. Selv de ministre som er gått ut fra den, har mistet kontakt med den, og den blir i stadig mindre grad rådspurt. General de Gaulle vil stå mest mulig fritt, men mange innen motstandsgruppene blir bitre av den grunn, for de mener at han skylder bevegelsen hele sin maktstilling. De reagerer sterkt mot at opportunister og nyomvendte selder forbi gamle motstandfolk.

Det ser i det hele ut til at regjeringen i dag først og fremst regner med de politiske partiene som egentlige maktfaktorer, og den søker støtte hos dem for å gjennomføre sine planer. Men den er klar over at det er forbundet med en viss risiko å skuffe alle de unge kreftene som har gjort en stor innsats i frigjøringskampen, og som mener de har krav på å være det fornyende element i fransk samfunnsliv. Den står derfor til å finne sin plass innenfor partiene og bringe fornyelsen gjennom dem.

Men de innenfor motstandsbevegelsen som ikke tidligere hadde faste politiske tilknytninger, er redd for at motstandsbevegelsen skal miste både kropp og sjel dersom medlemmene forsvinner i de forskjellige politiske partiene. Det gjelder derfor å vedlikeholde samforstanden mellom de ulike motstandsgruppene for at de gjennom sin lokale og nasjonale ledelse kan skaffe seg instrumenter til å gjennomføre motstandsbevegelsens reformprogram; Nasjonaliseringsen av de store trustene, bankene, forsik-

H I S T O R I E

Allerede sist onsdag kom generaler og tilsted å forhandle om kapitulasjon av Friedeburg og 4 andre høytstående tilsted overgivelse til de vestallrussene i Nord-Tyskland. Montgomery disse styrker måtte overgi seg til tyske styrker som sto overfor 2. Nordvest-Tyskland, Schleswig-Holstein og de Frisiske øer, var villig til å men da Montgomery på et kort vist de utviklet seg i løpet av det som var tydelig at de ikke visste hvor de urg ordt endog sammen i voldsom få fullmakt av feldmarsjall von Bülow til kapitulasjon. Dagen etter - fredag - til Montgomerys hovedkvarter på Luftwaffe i løpet av 5 minutter. Montgomery ble og sterkt beveget. Montgomery kommentet, idet han gjorde bemerkninger. Kapitulasjonen ble utført på 8 lørdag morgen. Den siste kampanj maskin ble skutt ned av engelske

De praktiske detaljer ved overgivelsen at kapitulasjonen var undertegnet. at han ikke hadde hatt anledning til å di ingen representanter for den tyske desauten fordi dette spørsmålet og i en av paragrafene i overgivelsesdokumentet ikke har noe å gjøre med kapitulasjonen på alle frontavsnitt. supplerende kapitulasjonsdokument styrkene i Vest-Holland, som økrene Montgomerys hovedkvarter.

I Danmark er det etter befrielsen det mellom fanatiske tyske og danske støttet av allierte styrker. kapitulasjonen. Hjemmestyrkene og politikk som kapitulasjonen var et faktum. Dr. Best og Fritz Claussen er blant i Holland har det også vært urolig som er drept av S.S. soldater bl.a.

Våre landsmenn som gjennom la tyske konsentrasjonsleire er kommet et fritt land. Hele nasjonen har menn i tankene helt fra den dag da hvert-ble det flere og flere av de sjonsleiren Norge" hadde til slutt i Gestapos fangehull. Mange av dem flere er blitt eldet, slitt og undvært et levende stykke Norge og et heten i folket vårt.

Det har vært vårt ørennende og bli befridd sammen med landet. Nå heten får oss. Vi vet at deres tanke Vi sender dem vår hjerteligste hilsen rekke dem hendene til velkommen i

FRI F

Hele folket i arbeid.

Spørsmålet om arbeidsreisingen og en planmessig utnyttning av all disponibel arbeidskraft er et av de viktigste, men også et av de vanskeligste problemer det frie Norge får å løse. Kriegen har lært dem som ikke visste det før at bare ved at samfundet planmessig utnytter alle disponible produktivkrefter, og da i første rekke arbeidskraften, kan de virkelig store oppgaver løses. Vi forutsetter at alle ansvarsbevisste nordmenn vil være med og ta konsekvensene av dette når det gjelder å realisere det som all nå erklærer seg enig i: *Aldri mer arbeidsledighet i Norge.*

For å nå dette mål er to ting uomgjengelig nødvendig: Samfundet må ha en plan for utnyttelsen av de arbeidsmuligheter som er tilstede eller som kan skapes. Og en må ha oversikt over den arbeidskraft som finnes og et apparat som kan brukes til å utnytte arbeidskraften der den trengs. Det norske folk vil ikke finne seg i at det blir overlatt til tilfeldighetene om denne eller hin virksomhet skal tas opp eller legges ned. Det er ingen privatsak, men i høyeste grad en samfundssak, at alle mennesker har et lønnet arbeid, men også *hvordan* arbeidskraften utnyttes.

Det har på interessert hold heime og av norske myndigheter utenfor landet lenge vært arbeidet med disse spørsmål. Vanskene ved denne planlegging består først og framst i den usikkerhet som følger med at en ikke vet hva som her etter kan bli ødelagt av quislingene og de tyske desperados. Hertil kommer så vår avhengighet av import. En kan imidlertid gå ut fra at alle de forberedelser som kan treffes nå, blir truffet og at så snart norsk myndighet atter rår i Norge og en får full oversikt over situasjonen, vil alle krefter bli satt inn på løsningen av arbeidsreisningsproblemer. Mye av det som kan gjennomføres umiddelbart etter frigjøringen vil måtte ha mer og mindre provisorisk karakter, men også i midlertidige foranstaltninger kan en trekke opp grunnlinjer som en kan bygge videre på. Vi går ut fra at nødvendige anordninger om de samfundsmessige organer som skal ta seg av disse spørsmål vil foreligge når norsk regjeringsmyndighet blir etablert i Norge.

Det sier seg selv at arbeiderklassen er levende interessert i disse problemer og at Den frie Arbeidernes faglige Landsorganisasjon både heime og ute beskjeftiger seg med dem og aktivt går inn for å finne en positiv løsning. Disse problemene vil også stå i forgrunnen når vi igjen kan samles i en

Fri Fagbevegelse.

Proklamasjon fra H. L.

I tilslutning til en proklamasjon som er utsendt av Hjemmefrontens Ledelse foran Tysklands militære sammenbrudd, summeres målet for kampen i nedenstående program, som vil vinne gjengklang i alle lag av folket. Det heter:

- Straks etter krigen er over må vi
1. gjenopprette fullt folkestyre etter Grunnloven, og så snart det er teknisk mulig holde valg til storting og kommunestyre.
 2. gjenreise vårt norske retts-samfunn, oppheve alle fiendens politiske lover og forordninger og prøve dommer og administrative avgjørelser på fritt grunnlag.
 3. løslate alle politiske fanger, sørge for at de som er deportert til utlandet blir sendt hjem raskt og trygt, og gi dem som er rammet særlig hardt av fiendens overgrep oppreisning og erstatning.
 4. få krigsforbrytere og landssvikere hurtig og rettferdig dømt i samsvar med gjeldende lov.
 5. slå hardt ned på dem som har beriket seg på samarbeid med fienden.
 6. skaffe til veie de størst mulige mengder av livsviktige varer og fordele dem på en rettferdig måte.
 7. sørge for at alle får nyttig arbeid ved en aktiv beskjeftigelsespolitikk og kontroll med arbeidslivet.
 8. gjennomføre et rettferdig forhold mellom priser og lønninger.

I *framtiden* må vi føre en målbevisst og vidsynt politikk med sikte på:

1. å trygge Norges frihet og selvstendighet,
2. å skape et samfunn med sosial sikkerhet og arbeid for alle, å høyne levestandarden ved å gjenoppbygge landet og øke dets produktivkraft,
3. å la alle evner komme til sin rett ved å gi ungdommen rikere muligheter for opplæring og studium, uansett økonomiske kår,
4. å fremme solidariteten mellom de forskjellige samfunnsgrupper og styrke nasjonal samkjensle,
5. å medvirke aktivt til å bygge en varig og rettferdig fred og å oppfylle de forpliktelser som en internasjonal sikkerhetsorganisasjon vil måtte kreve.

Alle nordmenn ute og hjemme kjemper for framtidens frie Norge.